

czwartek, 14.08.2025

Maryja Wniebowzięta

W konstytucji apostolskiej „Munificentissimus Deus” (Najszczodrobliwszy Bóg), 1 listopada 1950 roku, papież Pius XII ogłosił ten dogmat, który stwierdza, że „po zakończeniu swojego ziemskiego życia Najświętsza Maryja Panna została z ciałem i duszą wzięta do niebieskiej chwały”, wskazując tym samym na godność ludzkiej osoby oraz jej powołanie, którym jest wieczne szczęście z Bogiem.

Katechizm Kościoła Katolickiego w nr 966 naucza: „Na koniec Niepokalana Dziewica, zachowana wolną od wszelkiej skazy winy pierworodnej, dopełniwszy biegu życia ziemskiego z ciałem i duszą wzięta została do chwały niebieskiej i wywyższona przez Pana jako Królowa wszystkiego, aby bardziej upodobniła się do Syna swego, Pana panujących oraz Zwycięzcy grzechu i śmierci. Wniebowzięcie Maryi jest szczególnym uczestnictwem w Zmartwychwstaniu Jej Syna i uprzedzeniem zmartwychwstania innych chrześcijan: W narodzeniu Syna zachowałaś dziewictwo, w zaśnięciu nie opuściłaś świata, o Matko Boża: połączyłaś się ze źródłem życia, Ty, która poczęłaś Boga Żywego, a przez swoje modlitwy uwalniasz nas od śmierci (Liturgia bizantyjska, Troparion na Święto Zaśnięcia (15 sierpnia))”.

W tradycji ludowej uroczystość Wniebowzięcia NMP jest określana również świętem „Matki Bożej Zielnej” lub „Matką Bożą Zielną”. Są dwa tłumaczenie tego zwyczaju. Jeden związany z apokryfami, według których św. Tomasz Apostoł po Wniebowzięciu wszedł do grobu, gdzie miało spoczywać ciało Maryi i zobaczył tam jedynie kwiaty i zioła. Natomiast druga tradycja, tłumaczy, że kwiaty i zioła są symbolem Matki Bożej, która jest „najpiękniejszym owocem ziemi”.

Zgodnie z tą tradycją, 15 sierpnia w Polsce, w dowód wdzięczności Bogu za zebrane plony przynosi się do kościoła bukiety złożone ze zbóż, warzyw, owoców, kwiatów i ziół, które na zakończenie liturgii są święcone przez kapłana.

Fot. @Eligiusz Dymowski